

BARBARA FIJEWSKA — aktorka. Ur. 6 października 1919 r. w Warszawie. Ukończyła Szkołę Baletową Tacjanny Wysockiej. Do 1939 r. występowała w zespole Henryka Małkowskiego, który przygotowywał przedstawienia dla dzieci w Teatrze Wielkim w Warszawie. Podczas II wojny światowej pracowała w Fabryce Kabli w Ożarowie oraz była słuchaczką Studia Teatralnego Iwo Galla. Uczestniczyła w powstaniu warszawskim, po którego upadku została wywieziona do obozu jenieckiego w Bergen-Belsen. Po zakończeniu II wojny światowej

dołączyła do Teatru im. Wojciecha Bogusławskiego, założonego przez Leona Schillera w Lingen. Z tym zespołem objechała ośrodki na terenie Niemiec, w których znajdowali się Polacy. Wystawiali „Kram z piosenkami” i „Pastorałkę”. W grudniu 1945 wraz z Schillerem i swoim bratem Tadeuszem powróciła do Polski. Przez krótki okres była związana z teatrem Wilama Horzycy w Toruniu. Następnie przeniosła się do Łodzi, gdzie występowała w Teatrze Wojska Polskiego prowadzonym przez Schillera. Grała m.in. w „Ślubach pańskich”, „Panu Damazym”, „Mężu i żonie” i „Igraszkach z diabłem”. W 1949 r. przyjechała do Warszawy, zaangażowana przez Schillera do Teatru Polskiego. Jednocześnie przez kilkanaście lat wykładała w Łódzkiej Szkole Teatralnej. W latach sześćdziesiątych sporo reżyserowała w różnych teatrach w kraju, m.in. „Kaprysy Marianny”, „Żołnierza królowej Madagaskaru”, „Boso, ale w ostrogach”. Występowała też w Polskim Radiu i Telewizji oraz w pierwszych filmach kręconych po wojnie: „Dwóch godzinach” i „Ostatnim etapie”.

Zmarła 1 stycznia 2005 r.